

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 27 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 68

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

[Συνέχεια]

« Ἀλλὰ καὶ ὁ κύων μας μετέσχε τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν στρατὸν. Punnunqui! ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, δηλαδὴ λευκὸν ζῶον· ἀλλ' ὁ Φοῖβος δὲν ἤθελε νὰ ὀνομασθῇ punnunqui, καὶ ὑλάκει ὀργίλως· ὅθεν ἐγὼ προσεπάθησα νὰ τὸν ἡσυχάσω, καλῶν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός του· ὁ δὲ βασιλεὺς, βλέπων ὅτι ἡ φωνὴ μου ἐπράυνε τὸν κύνα, εὐηρεστήθη νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ μυθολογικὸν ἐκεῖνο ὄνομα. Εἶτα δώσας τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηκόους του, μᾶς ἐνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν. Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν προεπορεύετο, ἡμεῖς δὲ τὸν ἠκολούθοῦμεν, τῶν στρατιωτῶν ἐρχομένων ἐν τέλει τῆς ὅλης συνοδείας.

» Ἐπορεύθημεν δύο σχεδὸν ὥρας.

» — Caila Lapi! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς στρεφόμενος πρὸς με.

» Διὰ τῶν λέξεων τούτων ὁ βασιλεὺς ἐσήμαινε τὴν γενειάδα μου, βαπτίζων αὐτὴν ἡλιοπώγωνα, ὡς ἐνόησα ἀργότερα, ὅτε ἔμαθον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

» — Capituta!

» — Πῶς; εἶπον ἐκπληκτοί.

» — Capituta! καί, οὕτω λέγων, ὁ βασιλεὺς ἐδείκνυε σωρὸν θολοειδῶν οἰκιῶν.

» — Ἄ! Capituta ἐνόησα, καὶ διὰ νευμάτων ἐδήλωσα τὸ φαγητὸν καὶ τὸν ὕπνον.

» Ἡ μιμικὴ αὕτη ἀπόπειρα ἐπέτυχεν. Ὁ βασιλεὺς, ὡς καὶ ἐγὼ τήνστιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἔβλεπεν ἐν τῇ πόλει ἄλλο ἢ τὸν τόπον ὅπου τρώγει τις καὶ κοιμάται· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐφώνησε τὸ σύνθημα tucrà.

» Μετὰ μίαν ὥραν εὐρισκόμεθα πρὸ τῶν

θυρῶν τῆς πόλεως, ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, εἰς τὰς πρῶτας καλύβας τῆς Capituta. καὶ ἐγενόμεθα δεκτοὶ ὑπὸ παιδῶν φωναζόντων καὶ ὑπὸ γυναικῶν πάσης ἡλικίας, τῶν πάντων ἐνδοσυστάτων ὡς οἱ συνοδεύοντες ἡμᾶς στρατιῶται. Ἄς μὴ ὑπάγῃσι ράπτει εἰς Capituta ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ χρεωκοπήσωσιν.

» Αἱ κυρίαι μᾶς ἐθεώρουν μετὰ μεγίστης περιεργίας· ἀπόδειξις ὅτι παράγονται πᾶσαι ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός. Καὶ ἐγὼ ἐθεώρουν αὐτάς λαθραίως, ἐπειδὴ ἦσαν ὠραῖαι τὸ πρόσωπον καὶ λευκότεραι τῶν ἀνδρῶν. Τινὲς αὐτῶν εἶχον ἐρυθροκύανον ταινίαν περὶ τὴν ὀσφύν· ἀλλ' αἱ πλεῖσται πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς ἀθώας γυμνότητός των ἔφερον μόνον περιδέραιον ἐξ ὀδόντων καρχαρίου.

» Τὸ πλῆθος μᾶς ἠκολούθησε μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ βασιλέως, συγκειμένης ἐκ τινῶν καλυβῶν ὑψηλοτέρων τῶν ἄλλων καὶ περιεστοιχισμένων ὑπὸ εὐρέως χάνδακος. Διήλθομεν, ἀκολουθοῦντες τὸν βασιλέα, ἐπὶ δύο ἀξέστῳσαν σανίδων, αἵτινες ἐχρησίμευσον ἀντὶ γεφύρας, καὶ εἰσῆλθομεν εἰς εὐρὺ δωμάτιον, ὅπερ ἦτο βεβαίως ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς, διότι δὲν εἶχεν ἄλλα ἐπιπλα εἰμὴ δωδεκάδα ψιθῶν τεθειμένων ἐν κύκλῳ παρὰ τοῖς τοίχοις. Ἐπὶ τῆς μεγαλειτέρας αὐτῶν ἐκάθισεν ἡ, ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐξηπλώθη ὁ βασιλεὺς, ἐνῶ ἀόρατοί τινες αὐληταὶ ἐσχίζον τὰ ὦτά μας.

» Δύο ἄγριοι, οἱ προὔχοντες τοῦ ἔθνους, ἐκάθισαν πλησίον αὐτοῦ· ἦλθον ἔπειτα καὶ ἄλλοι, καὶ ἐπραξάν τὸ αὐτὸ καθ' ἱεραρχικὴν τάξιν. Ὁ βασιλεὺς ἐνευσε καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ καθίσωμεν· ὁ δὲ Φοῖβος, δημοκρατικὸν ζῶον εἶχεν ἤδη στρωθῇ ἄνευ πολλῶν φιλοφρονήσεων καί, νομίζω, πρὸ αὐτοῦ τοῦ μονάρχου.

» Τί θὰ γείνη τώρα; ἐσκεπτόμην. Ἄ! ἰδοὺ· ὁ βασιλεὺς ὁμιλεῖ πρὸς τὸν ὑπουργόν του, ὅστις ἐγερθεὶς ἐξέρχεται. Παρῆλθον ἴσως δεκαπέντε λεπτά· ὁ βασιλεὺς ἐφαίνετο

ἀνυπομονῶν καὶ ἐμελλεν ἤδη νὰ πέμψῃ καὶ τὸν δευτέρον ὑπουργόν ὅτε ὁ πρῶτος ἐπανῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ παραδοξοτάτου τῶν ἀνθρώπων.

» Φαντάσθητε ἀνθρωπάριον κάτισχον, ὅπερ ἐφαίνετο περιπατοῦν ἐπὶ δεκανικίων καὶ εἶχε τοὺς βραχίονας κυρτοὺς δίκην λαβῶν ἀμφορέων, ἀνθρωπάριον φέρον φανάκην ἄλλοτε ξανθὴν, νῦν δ' ἐρυθρὰν ἐκ τῶν λιπωδῶν οὐσιῶν δι' ὧν προσεπάθει νὰ καλύψῃ τὴν ὕβριν τῶν ἐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο Εὐρωπαῖος, ὡς ἀπεδείκνυν τὰ ὑποδήματά του, αἵτινα πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἦσαν ἐξ ἐστιλβωμένου δέρματος, τὸ κυανοῦν χελιδόνουρον τοῦ τὸ ἔχον ἐπίχρυσα κσμβία καὶ ὁ ὑψηλὸς τοῦ πῖλος, ἡδὴ μεμαδημένος καὶ τετρημένος. Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐνδυμασία τοῦ ὄντος ἐκείνου, ἡ δ' ἔλλειψις ὑποκαμίσου καὶ περισκελίων ἀνεπλήρου διὰ τεμαχίων τινῶν τοῦ ὑφάσματος ἐκείνου περὶ οὗ εἶπομεν περιγράφοντες τὸν βασιλέα τῆς Καπιτούτης.

» Ὁ νέηλις ἔκαμε τρεῖς βαθεῖας προσκλίσεις, μᾶς ἐκύτταξε προστατευτικῶς πῶς, εἶτα δὲ ἤρχισε βλασφημῶν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς χώρας τοῦ βασιλέως.

» Ὁ διάλογος ἐκείνος, ἀκατάληπτος ὡς εἰκὸς δι' ἡμᾶς, ἐτελείωσε, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ παραδοξὸς ἄνθρωπος, στραφεὶς πρὸς με μετὰ στροφῆς ἀξίας γάλλου χοροδιδασκάλου, μοὶ ἀπέτεινε φράσιν τινὰ γαλλιστί.

» Ἐξέπεμψα κρυγὴν χαρᾶς, καίτοι ἡ προφορά του εἶχε πηλκισθῇ ὡς τὰ ἐνδύματά του καὶ αἱ φράσεις του δὲν ἦσαν τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ τῆς ἀρίστης συντάξεως.

» Ἰδοὺ ἡ ὁμιλία του:

» Ὁ Οὐρουτοκύτης, τοῦτέστι Κρότος τῆς Βροντῆς, ὁ ἰσχυρὸς βασιλεὺς τῆς ὠραίας νήσου Ὁκουενκκῆτης, ὁ νικητὴς τοῦ τρομεροῦ Τομνικάνου, εἰς ὃν ἀπένειμε τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ φάγῃ τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἥπαρ διὰ τῶν βασιλικῶν ὀδόντων του, ἐρωτᾷ ὑμᾶς,

τὸν Caila Lapi, τοῦτέστι ἡλιοπώγωνα, ὡς εὐηρεστήθη νὰ σᾶς ὀνομάσῃ. ἔνεκα τῆς ξανθῆς ὑμῶν γενειάδος, τίς εἴθε καὶ διατί ἤλθατε εἰς τὸ βασιλείον του.

— Εἴμιαι, ἀπεκρίθη, ὁ Μαῦρος Δοδερό, γενουήνσιος πλοίαρχος, ὡς ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἀποδείξω ἂν ὁ Ὁκεανὸς μοὶ ἄφινε τὰ ἐγγραφά μου. Οἱ τέσσαρες ἡμεῖς καὶ ὁ κύων οὗτος ἐπεζήσαμεν μόνοι ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ «Ἀστέρος τῆς Θαλάσσης», καὶ ζητοῦμεν φιλοξενίαν παρὰ τοῦ ἰσχυροτάτου βασιλέως Κρότου τῆς Βροντῆς. Ἀλλὰ παρακαλῶ, τίς εἴθε ὑμεῖς, ὁ λαλῶν καὶ ἐνδυνάμενος εὐρωπαϊκά;

— Ἄ! σᾶς ἀρέσκει ἡ ἐνδυμασία μου; εἶπεν ὁ διερμηνεύς, σμικρύνων τὰ χεῖλη ἵνα προκύψῃ μειδιᾶμα τι· δὲν εἶναι ὠραιότατη; Εἶναι ἀριστούργημα τοῦ Humann, πρώτου ράπτου τῶν Παρισίων... πρὸ εἰκοσιν ἔτων. Ὀνομάζομαι Labsolu, μυροποῖος καὶ χοροδιδάσκαλος. Μετέβαινον εἰς Λίμαν διὰ νὰ ἐξευγενίσω τοὺς λαοὺς ἐκείνους διὰ τῶν χαρίτων τῆς Τερψιχόρης καὶ διὰ παχυμύρου τινός, ὑπ' ἐμοῦ ἐφευρεθέντος καὶ διευκολύνοντος τὴν γένεσιν τῶν τριχῶν καὶ τῶν μεγάλων ἰδεῶν, des grandes idées· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς λαοὺς ἐκείνους ν' ἀπολαύσωσι τῶν εὐεργετημάτων τοῦ πολιτισμοῦ. Εὐρίσκομαι ἐδῶ δεκαοκτὼ ἡδὴ ἔτη καὶ ἡ κυβέρνησις αὕτη m'a apprécié à ma juste valeur, ἐπειδὴ ἐξήγησα τὰ μυστικά τοῦ παρισinioῦ συρμοῦ εἰς τὴν βασιλομήτορα, τὴν κομψὴν Νεφέλην τῆς Δύσεως· καὶ τώρα ἐκτελῶ χρέη κομμωτοῦ καὶ διδασκάλου γλωσσῶν, χροῦ καὶ de bonnes manières παρὰ τῇ ἀδελφῇ τοῦ βασιλέως, τῇ ὠραιότατῃ, τῇ θεῇ Δρόσῳ τῆς Πρωίας, ἧς τὸ γλυκύτατον ὄνομα ἤθελον σᾶς εἰπεῖ ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς χώρας, ἂν δὲν ἐφοβούμενη μὴ ὁ ἰσχυρὸς Κρότος τῆς Βροντῆς, ἀκούων αὐτὸ προφερόμενον, ἐννόησεν ὅτι σᾶς ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων ἔξω τοῦ προκειμένου.

— Καὶ πράγματι, ὁ Οὐρουτοῦκτις ἐφαίνετο ἀνυπομονῶν· ὁ δὲ Maître Labsolu ἐσπευσε νὰ τὸν πρᾶνῃ, ἐπαναλαμβάνων αὐτῷ διὰ μακρῶν ἐκεῖνα ἅπερ ἐν ὀλίγαις λέξεσιν εἶχον εἰπεῖ.

— Κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Labsolu, ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασε πλειστάκις.

— Καλὸν σημεῖον, εἶπεν εἰς τὸν Labsolu ὁ βασιλεὺς μειδιᾷ.

— Ἀργότερα θὰ σᾶς ὁμιλήσω, ἀπεκρίθη οὗτος· νῦν δὲ ἄς περιμένωμεν τὰς διαταγὰς τοῦ εὐγενεοῦς βασιλέως.

— Τὸ βλέμμα τοῦ Labsolu μοὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συλλάβω πολὺ ταχέως μεγάλας ἐλπίδας. Καὶ εἶχε δίκαιον. Μετὰ τινα καιρὸν ὁ βασιλεὺς μᾶς ἀπέπεμψε. Καὶ ἐγώ, χωρισθεὶς ἐκ τῶν συντρόφων μου, ἐκλείσθην εἰς καλύβην τινὰ πλησίον τοῦ ποταμοῦ, πεφυλαγμένην ὑπὸ τεσσάρων ροπαλοφόρων ἀγριανθρώπων.

— Ἐμείνα κλειστὸς ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Κατὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πνοὴ αἰέρος δροσερώτερα ἔψαυσε τὸ μέτωπόν μου. Ἡ θύρα εἶχεν ἀνοιχθῇ, καὶ ἐν τῷ ὥχρῳ φωτὶ τοῦ λυκαυγυὸς εἶδον σκιάν τινα γυμνοῦ ἀνθρώπου, ὃν δὲν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

— Ne craignez rien; c'est moi,

Labsolu. Ἐνδύομαι μόνον εἰς τὰς μεγάλας περιστάσεις, οὐχὶ δὲ καθ' ἡμέραν, διότι τὸ φόρεμα ἤθελε χαλάσει ταχέως καὶ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει Humann τις ἵνα κατασκευάσῃ διάδοχον. Καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζουσι τὰ περισκελία καὶ τὸ ὑποκάμισόν μου, τὰ ὅποια ἠθέλησα νὰ φορέσω παντοτε, καὶ μοὶ ἐφθάρησαν ὀλίγους μόνον μῆνας μετὰ τὴν ἀφίξίν μου εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἣν, ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἐνδύεσθαι, δικαιῶμαι νὰ ὀνομάσω Ἐδέμ. En effet, me voici comme notre père Adam!

— Καθε τόπος καὶ ζακόνι, κάθε μηχανὰ καὶ τάξις!

— Hélas oui, mon garçon· ἀλλὰ πράγματά τινα δὲν μοὶ ἀρέσκουσιν. Ἡ μαγειρική, λόγου χάριν, καὶ πρὸ πάντων φαγητά τινα δὲν ἡδυνήθησαν ποτὲ νὰ τὰ συνειθίσω.

— Ἄ! ἐνόησα. Εἶναι λοιπὸν ἀληθές; ἐφώνησα λαμβάνων τὸν βραχιόνά του... Ἐδῶ τρώγουσι τὸ κρέας τῶν...

— Τῶν ἀνθρώπων, ναί, ὅταν δύνανται, c'est à dire ὅταν πολεμῶσι πρὸς τοὺς γείτονας τῶν ἄλλων νήσων ἢ ὅταν δυστυχῆς τις ρίπτεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὰς ἀκτὰς ταύτας. Καὶ ἐγὼ ἔλαβον ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ σας τύχην, καὶ ἂν δὲν ἦτο ἡ βασιλομήτωρ, ἦτις—δὲν τὸ λέγω πρὸς καύχησιν, ce qui n'est pas du tout dans mes habitudes—μὲ ἔκρινε assez bon sujet pour faire un mariage morganatique, ἂν δὲν ἦτο, λέγω, ἡ κομψὴ Νεφέλη τῆς Δύσεως ἤθελον μὲ φάγει comme du boeuf à la mode. Faut dire, aussi que je l'étais joliment, à la mode! Ἐπειτα ὅμως ἐφάνην πολὺ χρήσιμος, ἢ μάλλον ἀναγκαῖος εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, ἅφ' οὗ μάλιστα ἡ ἀνατροφή τῆς νέας ἡγεμονίδος Δρόσου τῆς Πρωίας ἀνετέθη εἰς ἐμέ. Θὰ ἰδῇτε τί ὠραία ἡγεμονίς, καὶ πόσον ὠραία ὁμιλεῖ τὰ γαλλικά, avec une certain mollesse d'accent qui ferait fureur à Paris.

— Θὰ ἴδω διέκοψα ἐγώ. Πῶς θὰ ἴδω ἅφ' οὗ θὰ μᾶς φάγωσι;

— Θὰ σᾶς φάγωσι! εἶπεν ὁ Labsolu σαρκαστικῶς. Θὰ σᾶς φάγωσι; — Καὶ ἂν ἤρχισαν ἤδη;

— Θεέ μου! ἐφώνησα, πηδῶν μετὰ ταρχῆς καὶ τρόμου. Τοὺς συντρόφους μου! Θέλω νὰ τοὺς ἴδω... θέλω νὰ....

— Là, là, mon garçon: ἐστὲ φρόνιμος, ἢ θ' ἀπολεσθῇτε καὶ ὑμεῖς. Μήπως νομίζετε ὅτι δύνασθε νὰ σώσετε τοὺς ἤδη φαγωθέντας... καὶ χωνευθέντας; Ὅ, τι ἐγείνεν ἐγείνεν!

— Ὡ! ἀνέκραξα πίπτων ἡμιθανῆς χαμαί· ἄς φονεύσῃ καὶ ἐμέ! Τί περιμένουσι; διατί δὲν ἔλαβον καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν τύχην τῶν συντρόφων μου;

— Διατί;... διατί;... ὑπεντοθόριζεν ὁ Γάλλος. Σᾶς διετήρησαν ζωντανόν, χάρις εἰς πρόφασιν τινα, en attente de mieux, καὶ οἱ γαστρονόμοι ἡσύχασαν ἐλπίζοντες νὰ σᾶς φάγωσι κατὰ τὰς ἐσρτάς τοῦ Κουτκού.

— Τί εἶναι ὁ Κουτκούς οὗτος!

— Ὁ Θεὸς τῶν. Ἡ προφορικὴ Γένεσις τῶν διηγείται ὅτι ἡμέραν τινὰ ὁ Κουτκούς ἐγκατέλιπε τὸν οὐρανὸν ἵνα ζῇ ἐν Ὀκουε-

νακάτῃ, ὅπου ἔσχεν υἱὸν Τιγὶλ καὶ θυγατέρα Σιδούκα, οἵτινες ἐνυμφεύθησαν μεταξύ τῶν ἅμα φθάσαντες εἰς κατάλληλον ἡλικίαν. Ὁ Κουτκούς καὶ ἡ σύζυγός του Ἰλνούμ ἐνεδύοντο φύλλα δένδρων καὶ ἔτρωγον καρπούς, τῶν ζώων μὴ πλασθέντων εἰσέτι. Et c'est peut être à cause de cela ὅτι νύκτα τινὰ ὁ Κουτκούς ἐγκατέλιπε σύζυγον καὶ τέκνα καὶ ἀπῆλθεν, οὐδεὶς ἠξέυρει ποῦ.

— Ὡραῖον αὐτὸ καὶ ἀπλούστατον.

— Comme vous voyez! Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ τι ἀλογώτερον τοῦ θεοῦ τούτου. Τὸν τιμῶσι τρώγοντες καὶ πίνοντες, χωρὶς νὰ τῷ προσφέρωσι τι. Εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι καὶ δὲν ἀπαιτοῦσι τίποτε παρ' αὐτοῦ, καὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ sans se gêner point du tout, sans façons.

— Καὶ ἐσρτάζουσι τὴν ἐσρτήν του;

— Μάλιστα, ἀλλ' ὡς σᾶς εἶπον, εἶναι εὐωχία καὶ ὄχι ἐσρτή.

— Ἐγὼ λοιπόν...

— Vous tiendrez lieu de rost-beef εἰς τὸ συμπόσιον, ὅπερ θὰ γείνη μετὰ δύο μῆνας. Εἶναι ἐφεύρεσις τῆς ἡγεμονίδος... διὰ νὰ σᾶς σώσῃ...

— Δὲν ἐννοῶ...

— Ὑπομονή.

— Δὲν θέλω νὰ λυπήσω διηγούμενος τὸ τέλος τῶν δυστυχῶν συντρόφων σας, αἵτινες—καὶ τοῦτο σᾶς λέγω πρὸς παρηγορίαν σας—ἀπέθανον χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσιν, ἐπειδὴ οἱ ὑπήκοοι τοῦ Οὐρουτοῦκτις εἶναι δεξιότατοι περὶ ταῦτα. Περιέργοι ἄνθρωποι οἱ πολῖται τῆς Ὀκουενακάτης! Εἶχον μέγα προβλημα νὰ λύσωσι· νὰ μάθωσι δηλαδὴ κατὰ πόσον τὸ κρέας τῶν Εὐρωπαίων εἶναι καλῆτερον τοῦ ἰδικοῦ των. Γέρων τις, ὅστις ἐνθυμεῖται εἰσέτι ναυαγόν τινα ὃν ἔφαγε πρὸ πεντήκοντα ἔτων, ἔλεγε τὸ κρέας τὸν Εὐρωπαίων ἄριστον, ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε κάλλιον ἐμοῦ ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. Ἐκτὸς τούτου, οἱ νέοι ἤθελον y mordre à leur tour. Ὁ ἴδιος ἠπειλήθη συχνὰ νὰ χρησιμεύσω ὡς δείγμα, μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλομήτορος· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ βασιλεὺς ἐγνωμοδότησεν ὅτι, ἐπειδὴ εἶμαι γέρων καὶ ἰσχυρότατος, δὲν ἡδυνάμην νὰ παρέξω ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ πράγματος. Et voilà pour quoi on ne m'a pas croqué!

— Ὁ Labsolu ἐσταμάτησεν ὀλίγον, εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ νεαρὰ ἡγεμονίς Δρόσος τῆς Πρωίας σᾶς εἶδεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῶν ἀνακτόρων ὅτε εἰσῆλθετε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ σᾶς σώσῃ. Καὶ αὕτη ἔχει τὸ πρόβλημά της. Θέλει νὰ μάθῃ τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ξανθὴ ἐκείνη γενειάς, πῶς ἐγεννήθη καὶ πῶς εἶναι καμωμένη. Voilà mon garçon, διατί ἐσπευσε νὰ ζητήσῃ τὴν ζωὴν σας. ét voilà de quelle manière, aussi délicate que profonde, elle s'y est prise!

— Θεῖα ἡγεμονίς, ἀνέκραξα, ὁρμώμενος ἐκ δικαίου θαυμασμοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Φ.